

KOOS KIREGA, KAASTUNNE

Koos vibratsiooni... kire, tasakaalu ja harmooniaga, näitab end elu.

Koos kirega ilmub nähtavale pühendumus..., millega inimolendid pühenduvad, anduvad.

Koos kirega... väljenduvad afektid –vahel, defektid-.

Koos kirega... vehklevad, kemplevad põhjendused, veendumused.

Koos kirega tehakse rünnakuid!

Ning kogu see “koos kirega”... vajab “kaastunnet”. Lihtsalt üks toon. Kas näete elu peensusi?

(hisp. sõnademäng: con pasión – kirega; compasión – kaastunne)

Nüüd on iga “koos kirega” juurde vajalik “kaas-tunne”.

Kaastundlik!: see seisund –nagu sõna väljendab-... on “teatud”, ent iseäraliku “passiivsusega”*(hisp. keeles compasivo: com-pasivo)*... juhtuva ees, selle ees, mis toimub.

Osata oodata, osata leida lepitust toimuvaga, sellega, mida mõeldakse, mida sulle näidata üritatakse; ning teha sellest mingi ülevaade–isegi mitte järeldus-.

Kaastundlikud!

Vältimatult –mitte sellepärast, et kirk oleks negatiivne või liialdatud, ei, ei!- tänane palve tahab esile tuua kirge –tegutsemist koos kirega, mõtlemist koos kirega, tundmist koos kirega- ... koos “kaastundlik olemisega”. Simultaanselt!

Kui me kasutame mõistust, saavad meil olema raskused... korrastamisega, klassifitseerimisega, ...

Seevastu, kui me rakendame meiega toimuvaid sündmusi, vajadusi, kujutlusi, fantaasiaid... -neid teisi, mis ei ole alluvad seadusele number üks, seadusele number kaks, number kolm...-, niisiis, kui me suudame olla, nagu Looming, simultaansed –ilma, et praegu oleks üks ja hiljem teine-..., olla simultaansed “koos kire” ja koos “kaastundlikuga”.

Jah. See oleks justkui nii:

“Samal ajal kui ma rakendan kirge oma sõnades, oma žestides, oma entusiasmis...- selle nimel mida tehakse, mida mõeldakse-, samal ajal olen täis kaastundlikkust, mis näitab, et ma oskan oodata, eeldan, ootan õiget hetke, ma ei viivita, venita otsustega, ma oskan kohaneda, ma kuulan teisi, ma austan teisi võimalusi... Kuid, et ma usun kindlameelselt oma otsustesse; ning toetun (baseerun neile) neile läbi katsumuste, ilmselguste, unisoonis olemistega...

Ning ma olen piisavalt kaastundlik iseendaga –juhul, kui ma olen eksiteele langenud-ning teistega –kui nad vigades ekslevad-“.

Ai! Sest jah,... jah on vajalik ilmutus, mis õhutab meid olema “koos kirega” nii enda kui ka teiste vajaduste ees ning omama “kaastundlikkust” nende suhtes, kes... eksivad, purustavad, hävitavad, ignoreerivad, muutuvad loiuks, kukuvad, eksivad, ei arene...

Kindel on, et “kaastundlikkust” on samastatud “nõrkusega”, “vähese tahtejõuga”, “tagasihoidlikkusega”, “otsustamatusega”...

Looming, tema väljendumine elus, näitab meile katkematut kaastundlikkust:

Vesi toidab ühtemoodi nii mõrvarit kui ka heatahtlikku.

Nisu ei tee vahet õela, kurja ja pühaku vahel; ta pakub end, annab end kaastundlikult.

Ning ai!, ai! sinu inteligentsi, kui sa arvad, et nisu ei tunne ega järelda.

Ai!, kui arvad, et vesi, kuna on värvitu, lõhnatu ja maitsetu, on rumal.

Ai! Tead hästi, et ilma ühe või teiseta sa hävineksid, sureksid.

Nii, et võib arvata, et nad on kaastundlikud!

Teisel mõtlemise ajajärgul, animistlik panustas, mida me täna argumenteerime, põhjendame ja mõistame, mõtlemise omadustele. Ning see ei ole täpselt seesama, kuid need on teadmiste kvaliteedid..., mida väljendatakse kaastundlikult.

Ning Maale meeldiks, kui me uitaksime, jalutaksime mööda teda pehmuse ja ettevaatlikkusega! Ning mitte hüpete, hoopidega, löökidega; pigistades teda tühjaks, et ta toodaks ja toodaks ja toodaks, olgugi, et hiljem suurem osa produktist minema visatakse.

Kaastundlik ei ole ilma jõulisuseta. Kuid –kindlasti- ta ei süüdistata, ei karista, ei stigmatiseeri; pigem soovitab, suunab ja innustab!

Just nimelt, olles jõuline –kaastundlik, kaastundlikkus-..., olles seda, võtab ta omaks selle, mis juhtub, mõistab, miks on nii; ning kui on vajalik, avastab, avaldab põhjuse ning orienteerib, suunab olevikku ja tulevikku. Kuid see ei ole loidus, ükskõiksus, see ei ole passiivsus, ei ole: “ahh, ükspuha”.

Tavaliselt ajab kaastundlik segadusse ja arvatakse, et see on ükskõiksus. Samal ajal tegutsetakse... kindlusega, austusega, ettevaatusega, jõuliselt valvsalt!, vahest häireseisundis, üllatunult, ja alati tähelepanelikult.

Sest nii palju kirge on kaastundlikul!: see muutub pööriseks, siidikookoniks, puuvillavati palliks.

Kuid ai!... ai! neid, kes kuritarvitavad kaastundlikku!; sest jõutakse kõrkuseni, tühisuseni ja upsakuseni. Neist saavad igapäevase kurtmise ja kestva vimma motiivid.

Kibe elu! Kibe elu!

Kire rakendamine vajab kaastunnet, et saaks olla –selles jõulisuses- konsentreeritud, kokkusurutud, kompaktne, ilma kahtlusteta!, ilma läbinägelikkuseta! ja hirmudeta!

Need kroonilised hirmud, mis iga pisiasja pärast akuutseks muutuvad; mis vahel paistavad kaastundlikkusena, kuid ei näita kirge tegutsedes, olemises, avaldudes, vaid... otsivad tagasihoidlikult “omakasu”...

Tavaliselt, teine juhtum on see, kui kirg paistab olevat eraldunud intelligentsist, võimekusest, uudishimust, avastamisest, õppimisest ning on vaid mingi droogi tulepahvakas, mis paisub..., et hiljem –kiiresti- hääbuda.

Üha enam on lihtne leida vajalikku kirge, mida tuleb rakendada selleks, et saavutada tasakaalu, entusiasmi, ilu, kunsti! mudelit, mis toetab “pühendumust”..., mis rahuldab, teeb head meelt, mis lohutab, mis kergendab, mis aitab, mis tervendab. Kuid samal ajal on aina enam vaja omada piisavalt kaastunnet, kaastundlikkust –praktikas-, mis suudaks... vabastada süüst, aidata, anda võimalust, rehabiliteerida...

Allakäik, karistamatus, jultumus, vale, korruptsioon... millega juhitakse inimkogukonda, on palvuslikus tähenduses lootusetuse märk, orjuse tunnus; samal ajal on see ka hädaabi karje.

See, mis paistab –esmapilgul!- habras, rabe, kõlbmatu, talumatu..., selle taga on haletsusväärne asjaolu, mingi piin.

Ning kui olend, nendes situatsioonides, muutub kaastundlikuks, on ta võimaline taastama seda Jumalikku Originaalset Algupära, mis pesitseb kõigis inimolendites... ning reformeerida hävitatut, rekonstrueerida allakäinut, konserveerida ja säilitada seda, mis on iluks võrsunud..

Jah. Iga barbaarsuse taga, iga suitsiidi taga on olemas valu karje, ulg hädaabi järele–nagu see, mida liik teeb oma pidevas agressioonis-.

Samuti on kindel, et kaastundlikke positsioone kasutatakse sageli kurjasti ära, neid alavääristatakse... -vaid olemise pärast, ettenägelikkuse eest, ettevaatlikuse tõttu...-.

**Kaastundliku kirega...
Aktiivsed kirg ja kaastunne...
Üks näide inimkonna hinge ja vaimu
rakendamisest...
kooskõlas Loominguga,
unisoonis elu järjepidevuse
evolutsiooniga.**

***